

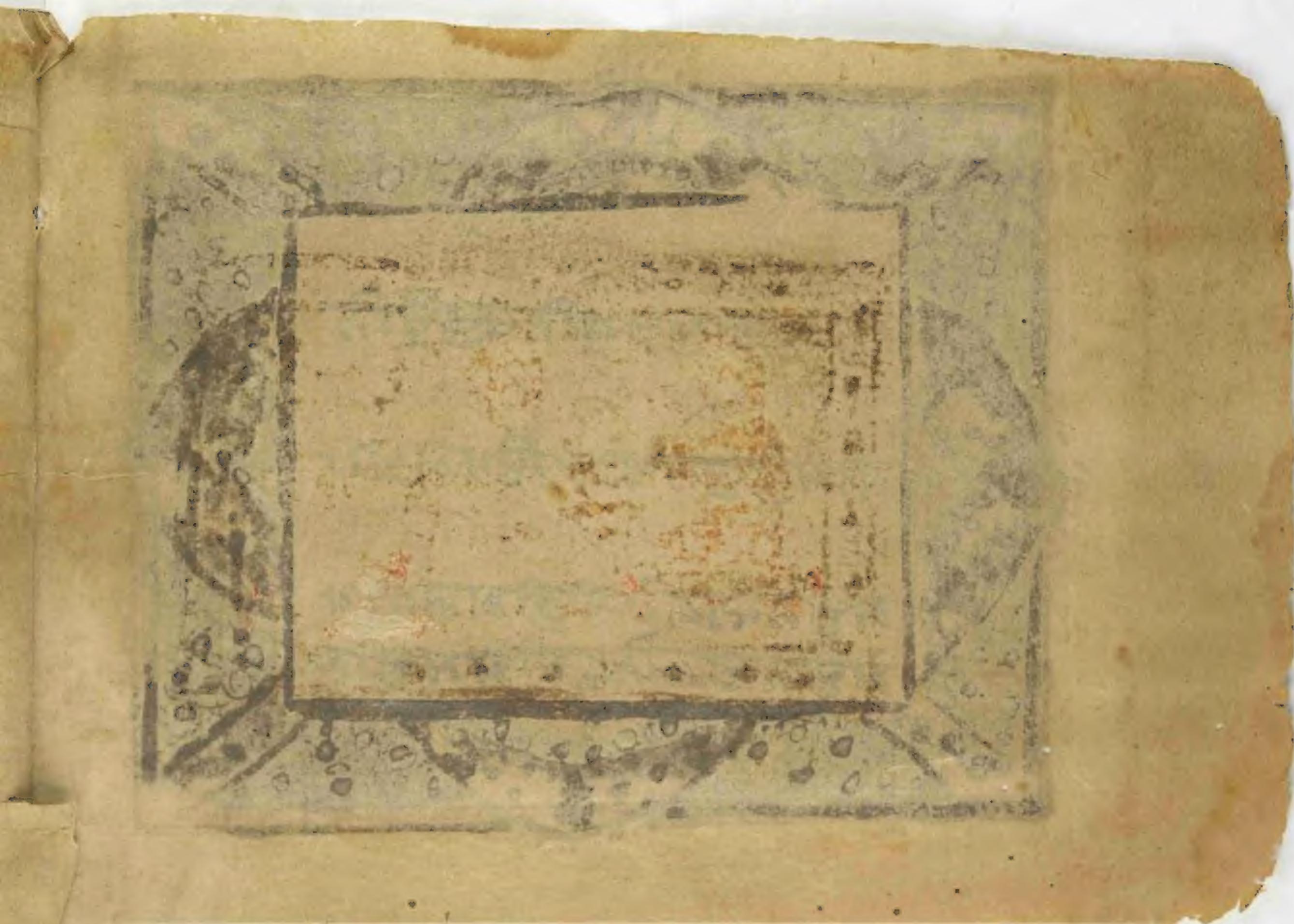
40

ਭਸਤ੍ਰਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਤਿਨਾ
 ਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉਨਿ
 ਰਵੈਰਅਕਾਲਮੂਰਤਿਅਜ
 ਨੀਸੈਭੀਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਜਪਾ॥
 ਅਗਿਸਚੁਮੁਗਾਇਸਚੁਯੇਰੁ
 ਸਚਨਾਨਕਹੇਸੀਭੀਸਚਾ॥ ੧ ॥
 ਸੇਛੈਸੇਚਨਹੇਵਈਜੇਸੇਚੀਲ

ਖਵਾਰ॥ ਚੁਪੈ ਚੁਪਨ ਹੋਵਈ ਜੇਲਾ ਇਰਹਾਲਿ
ਵਤਾਰ॥ **ਕੁਖਿ ਆ ਕੁਖਿ ਨ ਉਤਰੀ** ਜੇ ਬੀਨਾ ਪੁਰੀ ਆ
ਰਾਰ॥ ਸਹਸ ਸਿਆਣੁ ਪਾਲਖ ਹੋਹਿ **ਕੁਇ ਕਨ**
ਚਲੈ ਨਾਲਿ॥ ਕਿਵ ਸਚਿ ਆਗ ਹੋਈ ਐ ਕਿਵ ਕੂ
ਵੈਤੁ ਟੈ ਪਾਲਿ॥ **ਹੁਕਮਿ ਰਸਾਈ** ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ
ਲਿਖਿਆ ਨਾਲਿ॥ ੧॥ **ਹੁਕਮੀ ਹੋਵ ਨਿ ਆਕਾਰ**
॥ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹਿ ਆਸਾਈ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵ ਨਿ ਜੀ
ਅਹੁਕਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿ ਆਈ॥ ਹੁਕਮੀ ਉਤਮ ਨੀ
ਚੁ ਹੁਕਮਿ ਲਿਖਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਈ ਅਹਿ॥ ਇਕ

ਨਾਹੁਕਮੀਬਖਸੀਸਾਇਕਹੁਕਮੀਸਦਾਭਵ
ਈਅਹਿ॥ ਹੁਕਮੈਅੰਦਰਿਸਭੁਕੇਬਾਹਰਿਹੁ
ਕਮਨਕੇਇ॥ ਨਾਨਕਹੁਕਮੈਜੇਬੁਝੈਤਹਭਿਮੈ
ਕਹੈਨਕੇਇ॥ ੨॥ ਗਾਵੈਕੇਤਾਕੁਹੈਵੈਕਿਸੈਤਾਕੁ।
ਗਾਵੈਕੇਦਾਤਿਜਾਣੈਨੀਸਾਕੁ॥ ਗਾਵੈਕੇਗੁਣਵ
ਡਿਅਾਈਅਾਚਾਰ॥ ਗਾਵੈਕੇਦਿਦਿਅਾਦਿਖਮੁ
ਵੀਚਾਰ॥ ਗਾਵੈਕੇਸਾਜਿਕਰੇਤਨਖੇਹ॥ ਗਾਵੈਕੇ
ਜੀਅਲੇਠਿਰਿਦੇਹ॥ ਗਾਵੈਕੇਜਾਪੈਦਿਸੈਦੁਰਿ
॥ ਗਾਵੈਕੇਵੇਖੈਹਾਦਰਾਹਦੁਰਿ॥ ਕਥਨਾਕਥੀ

ਨਾਮਾਵੈਤੇਟਿ॥ ਕਥਿਕਥਿਕਥੀਕੇਟੀਕੇਟਿ
 ਕੇਟਿ॥ ਦੋਦਾਦੇਲੈਦੇਥਕਿਪਾਹਿ॥ ਸੁਗਾਸਰੀ
 ਤਰਖਾਹੀਖਾਹਿ॥ ਹੁਕਮੀਹੁਕਮੁਚਲਾਏਰਾ
 ਹੁ॥ ਨਾਨਕਦਿਗਸੈਵੇਪਰਵਾਹੁ॥ ੩॥ ਸਾਚਾਸਾ
 ਹਿਬੁਸਾਚੁਨਾਇਭੁਖਿਅਮਾਭੁਖਿਅਪਾਰੁ॥
 ਅਖਹਿਮੰਗਾਹਿਦੇਹਿਦੇਹਿਦਾਤਿਕਰੇਤਾਰੁ॥
 ਫੇਰਿਕਿਅਗੈਰਖੀਅਮੈਸਿਤੁਦਿਸੈਦਰਬਾ
 ਰੁ॥ ਮੁਹੇਕਿਬੇਲਣੁਬੇਲੀਅਮੈਸਿਤੁਭਟਿਪ
 ਰੇਖਿਅਮਾਰੁ॥ ਅਮਿਤਵੇਲਾਸਚੁਨਾਇਵਡਿਅਮਾ

ਈਵੀਚਾਰ॥ ਕਰਮੀਆਵੈਕਪੜਾਨਦਰੀਮੇਖ
ਦੁਆਰ॥ ਨਾਨਕਏਵੈਜਾਣੀਐਸਰੁਆਪੇਸ
ਓਆਰ॥ ੬॥ ਥਾਪਿਆਨਜਾਇਕੀਤਾਨਹੇ
ਇ॥ ਆਪੇਆਪਿਨਿਰਿਜਨੁਸੇਇ॥ ਜਿਨਸੇ
ਵਿਆਤਿਨਿਪਾਇਆਮਾਨ॥ ਨਾਨਕਗਾਵੀ
ਐਗੁਣੀਨਿਧਾਨ॥ ਗਾਵੀਐਸੁਣੀਐਮਨਿ
ਰਖੀਐਭੁਭਿ॥ ਦੁਖਪਰਹਰਿਸੁਖਘਰਿਲੈ
ਜਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਨਾਇਗੁਰਮੁਖਿਵੇਦੰਗੁਰ
ਮੁਖਿਰਹਿਆਸਮਾਈ॥ ਗੁਰੁਈਸਰੁਗੁਰੁ

6
ਗੋਰਖੁ ਕਰਮਾ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬਤੀ ਮਾਈ॥ ਜੇਹਉ
ਜਾਣੁ ਆਖਾਨਾ ਹੀ ਕਹਣੁ ਕਥਨੁ ਜਾਈ॥
ਗੁਰਾਇ ਕਦੇ ਹਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਸਭੁ ਨਾਜੀ ਮਾ
ਕਾਇ ਕੁਦਾਤਾ ਸੇ ਮੈਦਿ ਸਰਿ ਨ ਜਾਈ॥੫॥
ਤੀਰਥਿ ਨਾਵਾ ਜੇਤਿ ਸੁਭਾਵਾ ਵਿਦੁ ਭਾਵੈ ਕਿ
ਨਾਇ ਕਰੀ॥ ਜੇਤੀ ਸਿਰਠਿ ਉਪਾਈ ਵੇਖਾਇ
ਕੁਕਰਮਾ ਕਿਮਿ ਲੈਲਈ॥ ਮਤਿ ਵਿਚਿ ਰਤਨ
ਜਵਾਹਰਮਾ ਤਿਕ ਜੇਇ ਕਗੁਰਕੀ ਸਿਖ ਸੁ
ਣੀ॥ ਗੁਰਾਇ ਕਦੇ ਹਿ ਬੁਝਾਈ॥ ਸਭੁ ਨਾਜੀ॥

ਆਕਾਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸੇ ਮੈ ਵਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ॥੬॥
ਜੇ ਸੁਗਢਾਰੇ ਆਰਜਾ ਹੋਰ ਦਸੁ ਵੀ ਹੋਇ॥ ਨ
ਵਾਖੀ ਤੁਹਾ ਵਿਚਿ ਜਾਣੀ॥ ਮੈ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਸਭ ਕੇ
ਇ॥ ਏਗਾਨਾ ਬਿਰਖਾਇ ਕੈ ਜਸੁ ਕੀਰਤਿ ਜ
ਗਿ ਲੇਇ॥ ਜੇ ਤਿਸੁ ਨ ਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਤੁਹਾ
ਤਨੁ ਪੁਛੈ ਕੋ॥ ਕੀਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟੁ ਕਰਿ ਦੇਸੀ
ਦੇ ਸੁਧਰੇ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣੁ ਗੁਣੁ ਕਰੇ ਗੁਣੁ
ਵੇਤਿ ਆਗੁਣੁ ਦੇ॥ ਤੇਹਾ ਕੋਇ ਨ ਸੁਸੁਈ ਜੇ
ਤਿਸੁ ਗੁਣੁ ਕੇਇ ਕਰੇ॥ ੭॥ ਸੁਣਿ ਮੈ ਸਿਧ ਪੀ

ਰਸੁ ਰਿਨਾਥਾ ਸੁਤਿ ਐਧਰ ਤਿਧਵਲ ਅਕਾ
 ਸ॥ ਸੁਤਿ ਐਦੀ ਪਲੇਅ ਪਾਤਾਲਾ ਸੁਤਿ ਐ
 ਧੇਹਿਨ ਸਕੈਕਾਲ॥ ਨਾਨਕ ਭੁਗਤਾ ਸਦਾ ਦਿ
 ਗਾਸੁ॥ ਸੁਤਿ ਐਦੁਖ ਪਾਪ ਕਾਨਾਸੁ॥ ੨॥ ਸੁਤਿ
 ਐਦੀ ਸਰਬ ਰਮਾਇਦੁ॥ ਸੁਤਿ ਐਮੁਖਿ ਸਲਾ
 ਹੁਮੰਦੁ॥ ਸੁਤਿ ਐਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਤਨਿ ਭੁਦੁ॥
 ਸੁਤਿ ਐਸਾਸਤ ਸਿਮਿਵੇਦਾ॥ ਨਾਨਕ ਭੁਗਤਾ
 ਸਦਾ ਦਿਗਾਸੁ॥ ਸੁਤਿ ਐਦੁਖ ਪਾਪ ਕਾਨਾਸੁ॥
 ੩॥ ਸੁਤਿ ਐਸਤ ਸਿਤੇਖ ਗਿਆਨਾ ਸੁਤਿ ਐ

ਤੇ

ਅਠਸਠਿਕਾਇਸਨਾਨੁ॥ ਸੁਇਅੈਪਾਤ੍ਰਿਪਾਤ੍ਰਿ
ਪਾਵ੍ਰਾਹਿਮਾਨਾ॥ ਸੁਇਅੈਲਾਰੈਸਹਜਿਧਿਆ
ਨੁ॥ ਨਾਨਕਭਗਤਾਸਦਾਦਿਗਾਸੁ॥ ਸੁਇਅੈ
ਦੁਖਪਾਪਕਾਨਾਸੁ॥ ੧੦॥ ਸੁਇਅੈਸਰਾਗੁਣਾ
ਕੰਗਾਹ॥ ਸੁਇਅੈਸੇਖਪੀਰਪਾਤਿਸਾਹ॥ ਸੁ
ਇਅੈਅੈਧੇਪਾਵ੍ਰਹਿਰਾਹੁ॥ ਸੁਇਅੈਹਾਬਹੇ
ਵੈਅਸਰਾਗੁ॥ ਨਾਨਕਭਗਤਾਸਦਾਦਿਗਾਸੁ
॥ ਸੁਇਅੈਦੁਖਪਾਪਕਾਨਾਸੁ॥ ੧੧॥ ਮੰਨੈਕੀ
ਗਤਿਕਹੀਨਜਾਇ॥ ਜੇਕੇਕਹੇਪਿਛੈਪਛੁਤਾ

ਇ॥ ਕਾਗਇਕਲਮਨਲਿਖਣੁਹਾਰੁ॥ ਮੰਨੇਕਾ
 ਬਹਿਕਰਨਿਵੀਚਾਰੁ॥ ਐਸਾਨਾਮੁਨਿਰੰਜਨੁਹੇ
 ਇ॥ ਜੇਕੇਮੰਨਿਜਾਣੈਮਨਿਕੋਇ॥ ੧੨॥ ਮੰਨੈਸੁਰ
 ਤਿਹੋਵੈਮਨਿਬੁਧਿ॥ ਮੰਨੈਸਗਲਭਵਣੁਕੀਸੁ
 ਧਿ॥ ਮੰਨੈਮੁਹਿਚੋਟਾਨਾਖਾਇ॥ ਮੰਨੈਜਮਕੇਸਾ
 ਬਿਨਜਾਇ॥ ਐਸਾਨਾਮੁਨਿਰੰਜਨੁਹੋਇ॥ ਜੇਕੇ
 ਮੰਨਿਜਾਣੈਮਨਿਕੋਇ॥ ੧੩॥ ਮੰਨੈਮਾਰਗਿਠਾਕ
 ਨਪਾਇ॥ ਮੰਨੈਪਤਿਸਿਉਪਰਗਾਟੁਜਾਇ॥
 ਮੰਨੈਮਗੁਨਚਲੈਪੀਥੁ॥ ਮੰਨੈਧਰਮਸੇਤੀਸਨ

ਬੰਧੁ॥ ਐਸਾਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ॥ ਜੇਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾ
ਫੈ ਮੰਨਿ ਕੋਇ॥ ੧੮॥ ਮੰਨੈ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆ
ਰੁ॥ ਮੰਨੈ ਪਰਵਾਰੈ ਸਾਧੂ ਗੁ॥ ਮੰਨੈ ਤਰੈ ਤਾਰੇ ਗੁ
ਰਸਿਖਾ॥ ਮੰਨੈ ਨਾਨਕ ਭੁਵਹਿ ਨ ਭਿਖਾ॥ ਐ
ਸਾਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ॥ ਜੇਕੇ ਮੰਨਿ ਜਾਫੈ ਮੰ
ਨਿ ਕੋਇ॥ ੧੯॥ ਪੰਚ ਪਰਵਾਣੁ ਪੰਚ ਪਰਧਾ
ਨਾ॥ ਪੰਚੇ ਪਾਵਹਿ ਦਰਗਾਹਿ ਮਾਨਾ॥ ਪੰਚੇ ਸੋਹ
ਹਿ ਦਰਗਾਜਾਨਾ॥ ਪੰਚਾਕਾ ਗੁਰੁ ਏਕਧਿਆ
ਨਾ॥ ਜੇਕੇ ਕਹੈ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਕਰਤੇ ਕੈ ਕਰਦੈ

ਨਹੀ ਸੁਮਾਰਾ। ਧੋਲ ਧਰਮੁ ਦਇਆ ਕਾ ਖੁਤਾ॥
 ਸਿਤੇ ਖਥਾ ਪਿਰਖਿ ਆਗਿ ਨਿਸੁਤਿ। ਜੇਕੋ ਕੁਝੈ
 ਹੋਵੈ ਸਚਿ ਆਰੁ ਧਰਮੁ ਲੈਉ ਪਰਿ ਕੇਤਾ ਭਾਗੁ॥
 ਰਤੀ ਹੋਰ ਪਰੈ ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਰੁ ਤਲੈ ਕਦ
 ਫਜ਼ੇਰੁ॥ ਜੀਅ ਜਾਤਿ ਰੰਗਾ ਕੇ ਨਾਵਾ॥ ਸਭੁ ਨਾਲਿ
 ਖਿਆਵਤੀ ਕਲਾਮਾ॥ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੈ
 ਕੇਇ॥ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਆ ਕੇਤਾ ਹੋਇ॥ ਕੇਤਾ ਤਾ
 ਫੁਲੁ ਸੁਆਲਿ ਹੁਰੁ ਪੁ॥ ਕੇਤੀ ਦਾ ਤਿਸਾਣੈ ਕੇ ਫੁਲੁ
 ਤਾ ਕੀਤਾ ਪਸਾਰੈ ਏਕੇ ਕਵਾਉ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਹੋਏ

ਲਖਦਰੀਆਉ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਚੁ ਕਹਾਵੀਚਾ
ਗੁ॥ ~~ਗੁਰਿ ਆਪਣਾ ਦੁਇਤਾ~~ ਜੇਤੁ ਪੁਰਾਵੈ ਸਾ
ਈਰੁਲੀਕਾਰੁ॥ ਤੂਸਦਾਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ
॥ ੧੬ ॥ ਅਸਿਖ ਜਪ ਅਸਿਖ ਭਾਉ॥ ਅਸਿਖ ਪੁਜਾ
ਅਸਿਖ ਤਪਤਾਉ॥ ਅਸਿਖ ਗਰੇਬ ਮੁਖਿ ~~ਦੇ~~ ਵੇਦ ਪਾ
ਠਾ॥ ਅਸਿਖ ਜੋਗ ਮਨਿ ਰਹਹਿ ਉਦਾਸਾ॥ ਅਸਿ
ਖ ਭੁਗਤਿ ਗੁਰਗਿਆਨ ਟੁੰਡੀ ਚਾਗਾ॥ ਅਸਿਖ ਸ
ਤੀ ਅਸਿਖ ਦਾਤਾਰਾ॥ ਅਸਿਖ ਸੂਰਮੁ ਹਰੁ ਖਯਾ
ਗਾ॥ ਅਸਿਖ ਮੋਨਿ ਲਿਵਲਾਇਤਾਰਾ॥ ਕੁਦਰਤਿ

ਕਵਣੁ ਕਹਾਵੀਚੁਗਾ। ਵਾਰਿਆਨ ਜਾਵਾਏਕ
 ਵਾਰਾ। ਜੇਤੁ ਧਰੁ ਵੈਸਾਈ ਰੁਲੀਕਾਰਾ। ਤੁਸਦਾ
 ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ॥੧੭॥ ਅਸਿਖ ਮੁਰਖ ਅੰ
 ਧ ਘੋਰਾ। ਅਸਿਖ ਚੇਰਹਰਾਮ ਖੋਰਾ। ਅਸਿਖ ਅ
 ਮਰਕਰਿ ਜਾਹਿ ਜੇਰਾ। ਅਸਿਖ ਗਲਵਦੁਹਤਿ
 ਆਕਾਸਹਿ। ਅਸਿਖ ਪਾਪੀਪਾਪੁ ਕਰਿ ਜਾਹਿ
 ॥ ਅਸਿਖ ਕੂੜਿ ਆਰਕੂੜਿ ਆਰਕੂੜਿ ਛਿਰਾਹਿ
 ॥ ਅਸਿਖ ਮਲੇ ਫੁਮਲੇ ਰੁਖਿ ਖਾਹਿ। ਅਸਿਖ ਨਿ
 ਦਕਸਿ ਰਿਕਰਾਹਿ ਭਾਰਾ। ਨਾਨਕ ਨੀਚ ਕਹੈ ਵੀ
 ਚਾਰਾ। ਵਾਰਿਆਨ ਜਾਵਾਏਕ ਵਾਰਾ। ਜੇਤੁ ਪੁ

ਤੁਵੈਸਾਈਭੁਲੀਕਾਰਾ। ਤੁਸਦਾਸਲਾਮਤਿਨਿਰ
ਕਾਰਾ॥ ੧੯ ॥ ਅਸਿਖਨਾਵਅਸਿਖਥਾਵਾ॥ ਅ
ਰੀਮਅਰੀਮਅਸਿਖਲੇਆ॥ ਅਸਿਖਕਹਹਿ
ਸਿਰਿਭੁਾਰੁਹੇਇ॥ ਅਖਰੀਨਾਮੁਅਖਰੀਸਾ
ਲਾਹ॥ ਅਖਰੀਗਿਆਨੁਰੀਤਗੁਣਗਾਹ॥
ਅਖਰੀਲਿਖਤੁਬੋਲਤੁਬਾਣਿ॥ ਅਖਰਾਸਿ
ਰਿਸਿਯੋਗਾਵਖਾਣਿ॥ ਜਿਨਿਏਹਿਲਿਖੇਤਿਸਸਿ
ਰਿਨਾਹਿ॥ ਜਿਵਫੁਰਮਾਏਤਿਵਤਿਵਪਾਹਿ॥
ਜੇਤਾਕੀਤਾਤੇਤਾਨਾਉ॥ ਦਿਨਾਵੈਨਾਹੀਕੇਥਾ
ਉ॥ ਕੁਦਰਤਿਕਰਦੁਕਹਾਵੀਚਾਰਾ॥ ਵਾਰਿ

ਆਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਏਕਵਾਰਾ ਜੇਤੂ ਪੁਰਾਣੇ ਸਾਈ
 ਭਲੀ ਕਾਰਾ। ਤੁਸ ਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ। ੧੬
 ॥ ਭੁਰੀ ਐਹ ਬੁੱਧੇ ਰਤੁ ਨ ਦੇਹਾ ਪਾਣੀ ਤੋਂ ਧੋਤੇ ਉ
 ਤਰ ਸੁਖੇਹ। ਸੁਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪਨ੍ਹ ਹੋਇ। ਦੇਸਾ
 ਬੁਟਲਈ ਐਓਹੁ ਧੋਇ। ਭੁਰੀ ਐਮਤਿ ਪਾਪਾ
 ਕੈ ਸਿਰਿ। ਓਹੁ ਧੋਪੈ ਨਾਵੈ ਕੈ ਰਿਗ। ਪੁੰਨੀ ਪਾਪੀ
 ਆਖਤੁ ਨਾਹਿ। ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਤੁ ਲਿਖਿ ਲੈ
 ਸਾਹੁ। ਆਪੇ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਬਾਹੁ। ਨਾਨਕ ਹੁ

ਕਮੀਆਵਹੁਜਾਹੁ॥੨੦॥ਤੀਰਬੁਤਪੁਦਾਇਆ
ਦਤੁਦਾਨੁ॥ਜੇਕੋਖਾਵੈਤਿਲਕਾਮਾਨੁ॥ਸੁਦਿਆ
ਮਨਿਆਮਾਨਿਕੀਤਾਭਾਉ॥ਅੰਤਰਿਗਤਿਤੀਰ
ਬਿਮਲਿਨਾਉ॥ਸਭਿਗੁਣਤੇਰੇਸੈਨਾਹੀਕੋਇ॥
ਦਿਨੁਗੁਣਕੀਤੇਭਗਤਿਨਹੋਇ॥ਸੁਅਸਤਿ
ਆਬਿਬਾਣੀਬ੍ਰਿਹਮਾਉ॥ਸਤਿਸੁਗੁਣਸਦਾ
ਮਨਿਚਾਉ॥ਕਵਣੁਸੁਵੇਲਾਵਖਤੁਕਵਣੁਕ
ਵਣੁਬਿਤਕਵਣੁਵਾਗੁ॥ਕਵਣੁਸਿਰਤੀਆਹੁਕ

ਵਫ਼ਾ ਨਿਤ ਹੋਆਆ ਕਾਰੁ॥ ਵੇਲ ਨ ਪਾਈਆ
 ਪੰਡਤੀ ਨਿਹੇਵੇ ਲੇਖੁ ਪੁਰਾਣੁ॥ ਵਖਤੁ ਨ ਪਾਇ
 ਓਕਾਈਆ ਨਿਲਿਖ ਨਿਲੇਖੁ ਕੁਰਾਣੁ॥ ਬਿ
 ਤਿਵਾਰੁ ਨ ਜੋਰੀ ਜਾਣੈ ਰੁਤਿ ਮਾਹੁ ਨ ਕੋਈ॥ ਜਾ
 ਕਰਤਾ ਸਿਰਠੀ ਕਉ ਸਾਜੈ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਸੇਈ॥
 ਕਿਵ ਕਰਿਆ ਖਾਕਿਵ ਸਾਲਾਹੀ ਕਿਵਿ ਵਰਨੀ
 ਕਿਵ ਜਾਣਾ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਸਰੂਕੇ ਆਖੇਇ
 ਕਦੁਇ ਕੁਸਿਆਣਾ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡੀਨ

ਈਕੀਤਾ ਜਾ ਕਾਹੇ ਵੈ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੋ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆ
ਗੈ ਗਾਇ ਆਨ ਸੇ ਹੋ॥ ੨੧॥ ਪਾਤਾਲ ਪਾਤਾਲ
ਲਖ ਆਗਾਸ ਆਗਾਸ॥ ਚਿਨਕ ਚਿਨਕ ਕਰੁ ਗਲਿ
ਥਕੇ ਵੇਦ ਕਹ ਨਿਇ ਕਵਾਤਾ॥ ਸਹਸ ਅਠਾਰ
ਕਹ ਨਿਕਤੇ ਬਾਅਸੁ ਲੁਇ ਕੁਧਾਤਾ॥ ਲੇਖਾਹੇ
ਇਤਲਿ ਖੀਅੈ॥ ਲੇਖੈ ਹੋਇ ਵਿਦਾਸੁ॥ ਨਾਨ
ਕ ਵਡੁ ਆਖੀਅੈ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਆਖੁ॥ ੨੨॥ ਸਾ
ਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਿਏ ਤੀਸੁ ਰਤਿ ਨ ਪਾਈ ਆਗਾਨ

ਦੀਆ ਅਤੇ ਵਾਹਪਵਹਿ ਸਾਮ੍ਹੀ ਦਿਨ ਜਾਣੀਅਹਿ
 ॥ ਸਾਮ੍ਹੀ ਦਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਰੀਰਹਾ ਸੇਤੀ ਮਾਲੁ ਧਨੁ
 ॥ ਕੀਤੀ ਤੁਲਿਨ ਹੋਵਨੀ ਜੇਤਿ ਸੁਮਨ ਹੁਨ ਵੀਸ
 ਰਹਿ ॥ ੨੩ ॥ ਅੰਤੁਨ ਸਿਫਤੀ ਕਹਤਿ ਨਾਮੰਤੁ ॥
 ਅੰਤੁਨ ਕਰੈ ਦੇਵਿ ਨਾਮੰਤੁ ॥ ਅੰਤੁਨ ਦੇਖਾਇ
 ਸੁਣਾਇ ਨਾਮੰਤੁ ॥ ਅੰਤੁਨ ਜਾਪੈ ਕਿਆ ਮਨਿ ਮੰਤੁ
 ॥ ਅੰਤੁਨ ਜਾਪੈ ਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ ॥ ਅੰਤੁਨ ਜਾਪੈ ਪ
 ਗਵਾਰੁ ॥ ਅੰਤੁ ਕਾਰਿ ਕਿਤੇ ਬਿਲ ਲਾਹਿ ॥ ਤਾ

ਕੇ ਅੰਤ ਨ ਪਾਏ ਜਾਹਿ। ਏਹੁ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ
 ॥੧੧॥ ਬਹੁਤਾ ਕਹੀ ਐ ਬਹੁਤਾ ਹੋਇ। ਵਡਾ ਸਾ
 ਹਿ ਕੁਝ ਚਾਥਾ ਚਿ। ਚਿਓ ਚਿ ਪਰਿ ਚਿ ਚਾਨਾ ਚਿ।
 ਏਵਡ ਚਿ ਚਾਹੈ ਚਿ ਕੋਇ। ਤਿਸੁ ਚਿ ਚੈ ਕੋ ਚਿ ਜਾਣੈ ਸੇ
 ਇ। ਜੇ ਵਡਾ ਆਪਿ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ਆਪਿ। ਨਾਨਕ
 ਨ ਦਰੀ ਕਰਮੀ ਦਾਤਿ। ॥੧੨॥ ਬਹੁਤਾ ਕਰਮੁ ਲਿ
 ਖਿ ਆਨ ਜਾਇ। ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲ ਨਤਾ ਮਾਇ
 ॥ਕੇ ਕੇ ਮੀ ਗਹਿ ਜੇ ਧਮ ਪਾਰਾ। ਕੇਤਿ ਮਾਗਾ ਲੁਤ

ਨਹੀਂ ਵੀ ਚਾਗਾ ਕੇਤੇ ਖਪਿਤੁ ਟਹਿਵੇ ਕਾਗਾ ਕੇਤੇ
 ਲੈਲੈ ਮੁਕਰੁ ਪਾਗਿ। ਕੇਤੇ ਮੂਰਖ ਖਾਹੀ ਖਾਹਿ।
 ਕੇਤੇ ਆਦੁ ਖਤੂ ਖਸਦ ਮਾਗਾ। ਏਹਿ ਭਿਦਾ ਤਿਤੇ
 ਰੀਤੁ ਦਾਤਾਗ। ਕੀਦਿ ਖਾਲਾ ਸੀਭਾਵੇ ਹੋਇ। ਹੋ
 ਰੁਆਖਿ ਨ ਸਕੈ ਕੇਇ। ਜੇਕੋ ਖਾਇ ਕੁਆਖਿ
 ਪਾਇ। ਚਿਹਜਾਵੈ ਜੇਤੀ ਆਮੁ ਹਿਖਾਇ। ਆ
 ਪੇਜਾਵੈ ਆਪੇ ਦੇਇ। ਆਖਹਿ ਸਿਭਿ ਕੇਟੀ ਕੇ
 ਇ। ਜਿਸਨੇ ਬਖਸੇ ਸਿਭ ॥ ਤਿਸਾਲਾ ਗਾਨਾ

ਕਪਾਤਿਸਾਹੀਪਾਤਿਸਾਹੁ॥੨੫॥ਅਮੁਲਗੁਣਅ
ਮੁਲਵਾਪਾਗ॥ਅਮੁਲਵਾਪਾਗੀਏਅਮੁਲਭੰਡ
ਗ॥ਅਮੁਲਆਵਹਿਅਮੁਲਲੈਲਾਹਿ॥ਅਮੁ
ਲਭਾਇਅਮੁਲਹਸਮਗਇ॥ਅਮੁਲਧਰਮੁ
ਅਮੁਲਦੀਬਾਣੁ॥ਅਮੁਲਤੁਲਅਮੁਲਪਰਵ
ਣੁ॥ਅਮੁਲਬਖਸੀਸਅਮੁਲਨੀਸਾਣੁ॥ਅ
ਮੁਲਕਰਮੁਅਮੁਲਫੁਰਮਾਣੁ॥ਅਮੁਲੇਅ
ਮੁਲਆਖਿਆਨਜਾਇ॥ਆਖਿਆਖਿਰਹੇ

ਲਿਵਲਾਇਆ ਆਖਹਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣਾ ਆ
 ਖਹਿ ਪੜ੍ਹੇ ਕਰਹਿ ਵੇਦਿ ਆਣਾ ਆਖਹਿ ਬਰਮੇ
 ਆਖਹਿ ਇਦਾ ਆਖਹਿ ਗੋਪੀ ਤੈ ਗੋਬਿੰਦਾ॥
 ਆਖਹਿ ਈਸਰ ਆਖਹਿ ਸਿਧਾ ਆਖਹਿ ਕੇ
 ਤੇ ਕੀਤੇ ਬੁਧਾ ਆਖਹਿ ਦਾਨਵ ਆਖਹਿ ਦੇ
 ਵਾ ਆਖਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵਾ ਕੇਤੇ
 ਆਖਹਿ ਆਖਹਿ ਪਾਹਿ ਕੇਤੇ ਕਹਿ ਕਹਿ ਉ
 ਠਿਉ ਠਿਜਾਹਿ ਏਤੇ ਕੀਤੇ ਹੇਰਿ ਕੇਰਹਿ ਤਾ

ਆਖਿਨਸਕਹਿਕੇਈਕੋਇ॥ ਜੇਵਰੁਭਾਵੈਤੇ
ਵਰੁਹੋਇ॥ ਨਾਨਕਜਾਣੈਸਾਚਾਸੋਇ॥ ਜੇਕੇ
ਆਖੈਬੋਲੁਵਿਗਾਨੁ॥ ਤੁਘਲਿਖੀਐਸਿਰਿਗਾ
ਵਾਰਾਗਾਵਰੁ॥ ੨੬ ॥ ਸੇਦਰੁਕੇਹਾਸੇਖਰੁ
ਕੇਹਾ॥ ਲਿਤੁਬਹਿਸਰਬਸਮਾਲੇ॥ ਵਾਜੇਨਾ
ਦਅਨੇਕਅਸਿਖਾਕੇਤੇਵਾਵਟੁਹਾਰੇ॥ ਕੇਤੇਗ
ਰਾਖਰੀਸਿਉਕਹੀਅਨਿਕੇਤੇਗਾਵਟੁਹਾਰੇ॥
ਗਾਵਹਿਤੁਹਨੇਖਵਟੁਪਾਣੀਬੈਸਿਤਰੁਗਾਵੈ

ਰਾਜਾ ਪਰਮੁਦੁਆਰੇ॥ ਗਾਵੁ ਹਿਓ ਤੁਗੁ ਪਤੁ
 ਲਿਖਿ ਜਾਣੁ ਹਿਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪਰਮੁਦੀ ਚਾ
 ਰੇ॥ ਗਾਵੁ ਹਿਏ ਸਰਬੁ ਰਮਾ ਦੇਵੀ ਸੋਹਨਿ ਸ
 ਦਾਸ ਦਾਰੇ॥ ਗਾਵੁ ਹਿਏ ਦਇਦਾਸ ਦਿਬੈ ਠੇ
 ਦੇਵਤਿ ਆਦੁ ਰਿਨਾਲੇ॥ ਗਾਵੁ ਹਿਸਿ ਧਿਸ
 ਮਾਧੀ ਅੰਦੁ ਰਿਗਾਵੁ ਨਿਸਾਧ ਵੀ ਚਾਰੇ॥ ਗਾ
 ਵੁ ਨਿਜਤੀ ਸਤੀ ਸਿਤੋ ਖੀ ਗਾਵੁ ਹਿਵੀ ਰਕਰ
 ਰੇ॥ ਗਾਵੁ ਨਿਪੰਤਿ ਤਪਤ੍ਸਿ ਨਿਰਖੀ ਸਰਜੁ ਗੁ

ਮੁਗੁਵੇਦਾਨਾਲੇ॥ ਗਾਵਹਿਮੋਹਣੀਅਮਨੁਮੋਹ
ਨਿਸੁਰਗਾਮਫੁਪਾਇਆਲੇ॥ ਗਾਵਨਿਰਤਨ
ਉਪਾਏਤੇਰੇਅਠਸਠਿਤੀਰਬਨਾਲੇ॥ ਗਾਵ
ਹਿਜੋਧਮਹਾਕੁਲਸੂਰਾਗਾਵਹਿਖਾਣੀਚਾਰੇ॥
ਗਾਵਹਿਖੰਡਮੰਡੂਲਵਰਭੰਡਾਕਰਿਕਰਿਰਖੇ
ਧਾਰੇ॥ ਸੇਈਤੁਪੰਗਾਵਹਿਜੇਤੁਪੁਰਾਵਨਿਰ
ਤੇਤੇਰੇਭੁਗਤਰਸਾਲੇ॥ ਹੇਰਿਕੇਤੇਗਾਵਨਿਸੇਮੈ
ਚਿਤਿਨਾਮਾਵਨਿਨਾਨਕੁਕਿਆਵੀਚਾਰੇ॥ ਸੇ

ਈਸੇਈਸਦਾਸਚੁਸਾਹਿਬੁਸਾਚਾਸਾਚੀਨਾ
 ਈ।ਹੈਭੀਹੇਸੀਜਾਇਨਜਾਸੀਰਚਨਾਜਿਨਿ
 ਰਚਾਈਰੰਗੀਰੰਗੀਭਾਤੀਕਰਿਕਰਿਜਿਨਸੀ
 ਮਾਇਆਜਿਨਿਉਪਾਈ।ਕਰਿਕਰਿਵੇਖੇ
 ਕੀਤਾਅਪਣਾਜਿਵਤਿਸਦੀਵਡਿਊਆਈ।
 ਜੇਤਿਸੁਭਾਵੇਸੇਈਕਰਸੀਹੁਕਮੁਨਕਰਣਾ
 ਜਾਈ।ਸੇਪਾਤਿਸਾਹੁਸਹਾਪਾਤਿਸਾਹਿਬੁਨਾ
 ਨਕਰਹਣੁਰਜਾਈ ੨੭ ਮੁੰਦਾਸਿਤੇਖੁਸਰਮੁ

ਪਤੁ ਸ੍ਰੇਲੀਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਬਿਭੁਤਿ॥ ਖੰ
ਥਾ ਕਾਲੁ ਕੁਆਰੀ ਕਾਇਆ ਸੁਗਾਤਿ ਤ੍ਰਿਤ੍ਰਾਪ
ਰਤੀਤਿ॥ ਆਈ ਪੀਥੀ ਸਗਲ ਨਮਾਤੀ ਮਨਿ
ਜੀ ਤੈ ਜਗੁ ਜੀਤੁ॥ ਆਦੇ ਸੁਤਿ ਸੈ ਆਦੇ ਸੁ॥
ਆਇ ਮਨੀ ਲੁਅ ਨਾਇ ਮਨਾਹਤਿ ਸੁਗੁਜੁ
ਗੁਏ ਕੇਵੇ ਸੁ॥ ੨੫॥ ਭੁਗਾਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਇਆ
ਭੰਡਾਰੁ ਦਿਖਾਇ ਦਿਖਾਇ ਵਾਜਹਿ ਨਾਦਾ॥ ਆ
ਪਿਨਾ ਬੁਨਾਥੀ ਸਰੁਜਾ ਕੀ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਅ

ਵਗਾਸਾਦਾ। ਸਿਯੋਗਾਦਿਯੋਗਾਦੁਇਕਾਰਚਲਾਵ
 ਹਿਲਿਖੇਆਵਹਿਭਾਗਾ। ਆਏਸੁਤਿਸੈਆਏ
 ਸੁਆਦਿਅਨੀਲੁਅਨਾਦਿਅਨਾਹਤਿਜੁਗੁਜੁ
 ਗੁਏਕੇਵੇਸੁ॥ ੨੬ ॥ ਏਕਾਆਈਜੁਗਤਿਦਿਅ
 ਈਤਿਨਿਚੇਲੇਪਰਵਾਣੁ॥ ਇਕੁਸਿਸਾਰੀਇਕੁ
 ਭੰਗੁਗੀਇਕੁਲਾਏਦੀਬਾਣੁ॥ ਜਿਵਤਿਸੁਭਾਵੈ
 ਤਿਵੈਚਲਾਵੈਜਿਵਹੈਵੈਯੁਗਮਾਣੁ॥ ਚਿਹੁਦੈਖੈ
 ਚੁਨਾਨਦਰਿਨਆਵੈਬਹੁਤਾਏਹੁਦਿਗੁਣੁ॥

ਆਵੇਸੁਤਿਸੈਆਵੇਸੁਆਵੇਸੁਆਵੇਸੁਆਵੇਸੁ
ਦਿਅਨਾਹਤਿਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੇਵੇਸੁ॥ ੨੮॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂਗੁਰੂ॥ ਜੋਕਿਛੁਪਾਇਆਸੁਏਕਾ
ਵਾਰਾਕਰਿਕਰਿਵੇਖੈਸਿਰਜਤੁਹਾਰਾਨਾਨਕ
ਸਚੇਕੀਸਚੀਕਾਰਾ॥ ਆਵੇਸੁਤਿਸੈਆਵੇਸੁ॥
ਆਵੇਸੁਤਿਸੈਆਵੇਸੁਆਵੇਸੁਆਵੇਸੁ
ਏਕੇਵੇਸੁ॥ ੨੯॥ ॥ ਇਕਦੁਜੀਭੈਲਖਹੋਇਲ
ਖਹੋਵਹਿਲਖਵੀਸਾ॥ ਲਖੁਲਖੁਗੋਰੁਆਖੀ

ਅਹਿਏਕਨਾਮੁ ਜਗਦੀਸਏਤੁਰਾਹਿਪਤਿਪਵ
 ਤੀਆਚਤ੍ਰੀਅੰਗੇਇਇਕੀਸਾ। ਸੁਇਗਲਾਅ
 ਕਾਸਕੀਕੀਟਾਆਈਰੀਸਾ। ਨਾਨਕਨਦਰੀਪਾਈ
 ਅੰਕੁਸੀਕੁੰਨੈਠੀਸਾ॥ ੩੨॥ ਆਖਇਜੇਰੁਚੁਪੈ
 ਨਜੇਗਾ। ਜੇਰੁਨਮੰਗਇਦੇਇਨਜੇਗਾ। ਜੇਰੁਨਜੀ
 ਵਇਮਰਇਨਹਜੇਗਾ। ਜੇਰੁਨਗਾਜਿਮਾਲਿਮਨਿ
 ਜੇਗਾ। ਜੇਰੁਨਸੁਰਤੀਗਿਆਨਵੀਚਾਰਿ। ਜੇਰੁਨ
 ਜੁਗਤੀਛੁਟੈਸਿਸਾਰਾ। ਜਿਸੁਹਥਿਜੇਰੁਕਰਿਦੇ
 ਖੈਸੋਇ। ਨਾਨਕਉਤਮੁਨੀਚੁਨਕੇਇ॥ ੩੩॥ ਰਾ

ਤੀਰੁਤੀ ਬਿਤੀ ਵਾਰਾ ਪਵਣੁ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਪਾਤਾ
ਲਾਗਿ ਸੁਵਿਦਿ ਚਿਧਰਤੀ ਥਾਪਿ ਰਖੀ ਧਰਮ ਸਾਲ
॥ ਤਿਸੁ ਵਿਦਿ ਜੀਅ ਜੁਗਤਿ ਕੇ ਰੀਗਿ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਨ
ਮ ਅਨੇਕ ਅਨਿਤਾ ਕਰਮੀ ਕਰਮੀ ਹੋਇ ਵੀਚਾਰੁ
॥ ਸਚਾ ਅਪਿ ਸਚਾ ਦਰ ਥਾਰਾ ॥ ਤਿਥੈ ਸੇਹ ਨਿਪੰਚ
ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਦਰੀ ਕਰਮ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਕਚ ਪ
ਕਾਟੀ ਤਿਥੈ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗਇਆ ਜਾਪੈ ਜਾਇ
॥ ੬੪ ॥ ਧਰਮ ਖੰਡੁ ਕਾਏ ਹੋ ਧਰਮੁ ॥ ਗਿਆਨ
ਖੰਡੁ ਕਾ ਅਖਰੁ ਕਰਮੁ ॥ ਤਿਥੈ ਤੇ ਪਵਣੁ ਪਾ

ਨੀਕੈ ਸਿਤਰ ਕੇਤੇ ਕਾਨੁ ਮਹੇਸ ॥ ਕੇਤੇ ਕਰਮੇ ਘਾ
 ਨੁ ਤਿਘਾਨੀ ਅਹਿ ਰੂਪ ਰੰਗ ਕੇਵੇਸੁ ॥ ਕੇਤੀਆ
 ਕਰਮ ਭੁਮੀ ਮੇਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਧੁਰਿ ਪਦੇਸਾ ॥ ਕੇਤੇ
 ਇਦਰੇ ਦਸੂਰ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਮੰਡੁਲ ਦੇਸਾ ॥ ਕੇਤੇ ਸਿ
 ਧ ਧੁਧ ਨਾਥ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਦੇਵੀ ਦੇਸਾ ॥ ਕੇਤੇ ਦੇਵ
 ਦਾਨਵ ਮੰਨਿ ਕੇਤੇ ਕੇਤੇ ਰਤਨ ਸਾਗਰ ॥ ਕੇਤੀ
 ਆਖਾਣੀ ਕੇਤੀਆ ਬਾਣੀ ਕੇਤੇ ਪਾਤਨ ਰਿਦ
 ॥ ਕੇਤੀਆ ਸੁਰਤੀ ਸੁਵਕੀ ਕੇਤੇ ਨਾਨਕ ਅੰਤੁ
 ਨ ਅੰਤੁ ॥ ੨੫ ॥ ਗਿਆਨ ਖੰਡੁ ਮਹਿ ਗਿਆਨ

ਪਰਚੰਡਾ। ਤਿਥੈ ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਕੋਡੁ ਮਨਿ ਦਾ।
ਸਰਸਖੰਡੁ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪੁ॥ ਤਿਥੈ ਘਾਤੁ ਤਿਘ
ਨੀਮੋ ਬਹੁਤੁ ਮਨੁ ਪੁ। ਤਾ ਕੀ ਆਗਲਾ ਕਥੀ
ਆਨਜਾਹਿ॥ ਸੇਕੋ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ। ਤਿ
ਥੈ ਘਾਤੁ ਨੀਮੋ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਮਨਿ ਬੁਧਿ॥ ਤਿਥੈ ਘ
ਨੀਮੋ ਸੁਰਾਸਿਧਾ ਕੀ ਸੁਧਿ॥ ੩੬॥ ਕਰਸਖੰ
ਕੀ ਬਾਣੀ ਸੇਰ॥ ਤਿਥੈ ਹੋਰ ਨ ਕੋਈ ਹੋਰੁ। ਤਿਥੈ
ਜੇਧਮ ਹਾਥਲ ਸੁਰ॥ ਤਿਨ ਮਹਿ ਰਾਮ ਰਹਿਆ
ਭਰਪੂਰੁ। ਤਿਥੈ ਸੀਤੇ ਸੀਤਾ ਮਹਿ ਮਾਮਾਹਿਤਾ

ਕੇਰੁਪਨਕਥਨੇਜਾਹਿ॥ ਨਤਿਹਿਮਰਹਿਨਠਾਰੇ
 ਜਾਹਿਜਿਨਕੇਰਾਅਵਸੈਮਨਮਾਹਿ॥ ਤਿਥੈਭੁਗ
 ਤਵਸਹਿਕੇਲੇਅ॥ ਕਰਹਿਅਨਿਦੁਸਚਾਮਨਿ
 ਸੇਇ॥ ਸਚਖੰਡੁਸੈਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ ਕਰਿਕਰਿ
 ਵਖੋਨਦਹਿਨਿਹਾਸੁ॥ ਤਿਥੈਖੰਡੁਮੰਡੁਲਵਰੁ
 ਭੁਜੇਕੇਕਥੈਤਅੰਤਨਅੰਤ॥ ਤਿਥੈਲੇਅਲੇਅ
 ਆਕਾਰ॥ ਜਿਵਜਿਵਹੁਕਾਮੁਤਿਵੇਤਿਵਕਾਰ
 ॥ ਵੇਖੇਦਿਸੈਗਸੈਕਰਿਵੀਚਾਰੁ॥ ਨਾਨਕਕਥ
 ਨਾਕਰਨਾਸਾਰੁ॥ ੨੭॥ ਜਤੁਪਹਾਰਾਧੀਰਜੁ

ਸੁਨਿਆਰੁ॥ ਮਹਰਾਇ ਮਤਿ ਵੇਦ ਹਥੀਆਰੁ॥ ਰੁ
ਓਪਲਾਅਗਾਨਿਤਤਪਤਾਉਭੇਰੁ ਰੁਭਾਉਮੰਮਿ
ਤੁਤਿਤਰੁ ਗਲਿ॥ ਪ੍ਰਤੀਅੈਸਬਦੁਸਚੀਟਕ
ਸਾਲ॥ ਜਿਨਕਉਨਦਰਕਰਮਤਿਨਕਾਰ॥ ਨਾ
ਨਕਨਦਰੀਨਦਰਿਨਿਹਾਲ॥ ਸਦੇ॥ ਪਵ
ਦੁਗੁਰੁਪਾਣੀਪਿਤਾਮਾਤਾਧਰਤਿਮਹਤਿ॥ ਦਿ
ਵਸੁਰਾਤਿਦੁਇਦਾਈਦਇਆਖੇਲੈਸਗ
ਲਜਗਤੁ॥ ਚੈਗਿਆਈਆਬੁਰਿਆਈ
ਆਵਾਚੈਧਰਮਹਦੁਰਿ॥ ਕਰਮੀਆਪੇਆ

20

ਗਾਵੁਲੁਗਾਗੇ। ਗਾਵੁਲਿਤੁ ਪਨੇਪਵੁਲੁਪਾਟੀ

ਕੈਸਿਤਰਗਾਵੇਰਾਸਾਧਰਮੁਦੁਆਰੇ॥ਗਾਵਨਿ
ਤੁਧਨੇਚਿਤੁਗੁਪਤੁਲਿਖਿਸਾਹਿਨਿਲਿਖਿ
ਲਿਖਿਧਰਮੁਕੀਚਾਰੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਈਸ
ਚੁਕਾਰਮਾਦੇਵੀਸੇਹਨਿਤੇਰੇਸਦਾਸਦਾਰੇ॥ਗਾ
ਵਨਿਤੁਧਨੇਇਦਇਦਾਸਾਹਿਕੈਰੇਦੇਵਤਿਆ
ਦਰਿਨਾਲੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਸਿਧਸਮਾਧੀਅੰ
ਦਰਿਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਸਾਧਕੀਚਾਰੇ॥ਗਾਵ
ਨਿਤੁਧਨੇਜਤੀਸਤੀਸਿਤੋਖੀਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇ
ਵੀਰਕਾਰੇ॥ਗਾਵਨਿਤੁਧਨੇਪੰਡਿਤਪੰਡਿ

ਨਿਰਖੀ ਸਰੁ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵੇਦਾ ਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ
 ਤੁਧਨੇ ਸੇਹੁ ਦੀਆ ਮਨਿ ਸੇਹੁ ਨਿਸੁਰਗੁ ਮਛੁਪ
 ਇਆਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਰਤਨੁ ਉਪਾਏ ਤੇ
 ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦਿਤੀ ਜਗਨਾਲੇ ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਸੇ
 ਧਮਗਾ ਬਲ ਸੁਰਾਗਾ ਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਖਾਣੀ ਚਾਰੇ
 ॥ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧਨੇ ਖੰਡੁ ਮੰਡੁ ਲਭੁ ਹਮੰਡੁ ਕਰਿ
 ਕਰਿ ਰਖੇ ਤੇਰੇ ਧਾਰੇ ॥ ਸੇਈ ਤੁਧਨੇ ਗਾਵਨਿ ਜੇਹੁ
 ਪੁਰਾਵਨਿ ਰਤੇ ਤੇਰੇ ਰੁਗਤ ਰਸਾਲੇ ॥ ਹਰਿ ਕੇ
 ਤੇ ਤੁਧਨੇ ਗਾਵਨਿ ਸੇ ਸੇ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਨਿ ਨ

ਨਕੁਕਿਆਈਚਾਰੇ॥ ਸੋਈਸੋਈਸਦਾਸਚੁਸਾ
ਹਿਬੁਸਾਚਾਸਾਈਨਾਈਹੈਰੁਹੈਸੀਜਾਇਨਜ
ਸੀਰਚਨਾਜਿਨਿਰਚਾਈਰੰਗੀਰੰਗੀਰੁਤੀਕ
ਰਿਕੁਰਿਜਿਨਸੀਮਾਇਆਜਿਨਿਉਪਾਈ॥
ਫਰਿਕੁਰਿਦੇਖੇਕੀਤਾਆਪਾਣਾਜਿਉਤਿਸੁ
ਦੀਵੁਭੁਆਈ॥ ਜੋਤਿਸੁਰੁਵੈਸੋਈਕਰਸੀ
ਠਿਹਿਰੁਕਮੁਨਕਰਦਾਜਾਈ॥ ਸੋਪਾਤਿਸਾ
ਰੁਸਾਹਾਪਾਤਿਸਾਹਿਰੁਨਾਨਕਰਹੁਦੁਰਜਾ
ਈ॥

੧ **ਭਵਿੱਖ ਆਖਾਨੁ ਕਹਿਓ॥** ਕੇਵਰੁ ਵਰੁ ਭੀ
 ਠਾਹੇਇ॥ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਨ ਕਹਿ ਆਜਾਇ
 ॥ ਕਹਣੈ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਰਹੇ ਸਾਮਾਇ॥ ੧॥ ਵ
 ਤੁਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾਗਾ ਹਿਰਗੀਤੀ ਰਾਗੁ ਟੀਗ
 ਹੀਰਾ॥ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਤੇਰਾ ਕੇਤਾ ਕੇਵਰੁ ਚੀ
 ਰਾ॥ ੧॥ **ਕਹਣਾ॥** ਸਤਿ ਸੁਰਤੀ ਮਿਲਿ ਸੁਰ
 ਤਿ ਕਮਾਈ॥ ਸਰੁ ਕੀਮਤਿ ਮਿਲਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾ
 ਈ॥ ਗਿਆਨੀ ਪਿਆਨੀ ਗੁਰਗੁਰ ਗਾਈ
 ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ਤੇਰੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿ ਭੀਆਈ॥

॥ २॥ सति सत सति तप सति चरिग माटी
माग। सिपा पुर धा की मावु ठि माटी आ
॥ तप बिनु सिपी कि नैन पाटी आ ॥ कर
मिमिले नगी ठा किर हाटी आ ॥ ३॥ आ
धति वला बिआवे चार। सि ठती तु
रेते रेते चार। जिसुते हिति सै बिआ
चार। नानक सचु सवार हार। २॥
॥ ४॥ सगल गण। ॥ आखा नी दादिस
रै मरि जाति। आधति मति धासा चान

ੳ॥ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਲਾਗੈ ਭੁਖ ॥ ਉਤੁ ਭੁਕੈ ਖਾਇ
ਚਲੀ ਅਹਿ ਦੁਖ ॥ ੧॥ ਸੋ ਕਿਉਂ ਦਿਸੈ ਰੇ ਮੇਰੀ
ਮਾਇ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚੇ ਨਾਇ ॥ ਰਹਾ
ੳ॥ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਲੁ ਵਡਿਆਈ ਅਖਿ
ਬਕੈ ਕੀ ਮਤਿ ਨਾਹੀ ਪਾਈ ॥ ੨॥ ਜੇ ਸਭਿ ਮਿ
ਲਿਕੈ ਆਖਣੁ ਪਾਹਿ ॥ ਵਡਾ ਨਹੈ ਵੇਖਾਇ ਨ
ਜਾਇ ॥ ੩॥ ਨਾਉ ਹਮਰੇ ਨਹੈ ਵੇਸੈ ਗਾਇ ਦਾ
ਰਹੈ ਨ ਚੁਕੈ ਰੋਗੁ ॥ ਗੁਣ ਏਹੇ ਹੋਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ
॥ ਨਾ ਕੋ ਹੋਆ ਨਾ ਕੋ ਹੋਇ ॥ ੪॥ ਜੇ ਵਡੁ ਆਪਿ

੨੩

ਤੇਵਰ

ਤੇਰੀਦਾਤਿ ॥ ੧ ॥ ਜਿਨਿ ਦਿਨੁ ਕਰਿ ਕੈ ਕੀਤੀਰਾ
ਤਿ ॥ ਖਸਮੁ ਦਿਸਾਰਹਿ ਤੇਕਮਜਾਤਿ ॥ ਨਾਨ
ਕਨਾਵੇਬਾਸੁ ਸਨਾਤਿ ॥ ੪ ॥ ਗਾਗੁਗੁਜਲੀਮ
ਗਾਗੁ ॥ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤ ਪੁਰ
ਖਾਇਨਿ ਉਕਰ ਉਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥ ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿ
ਰਮ ਸਤਗੁਰ ਸਰਦਾਈ ਕਰਿ ਦਇਆਨਾ
ਮੁਖਰਗਾਸਿ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਮੀਤਗੁਰ ਦੇਵ ਮੇਕਉ
ਰਾਮਨਾ ਮੁਖਰਗਾਸਿ ॥ ਗੁਰਨਾਮਤਿ ਨਾਮੁ ਮੇ
ਰਾਪ੍ਰਾਨ ਸਥਾਈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਮ ਗੀਰਹ
ਗਾਸਿ ॥ ੧ ॥ ਗਾਗੁ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇਵ ਰੁਤਾ

ਗਾਏਨ੍ਹਰੇਜਿਨਹਰਿਸਰਪਾਰੰਹਰਿਪਿਆਸਾ॥
 ਹਰਿਨਾਮੁਮਿਲੈਤ੍ਰਿਪਤਾਸਾਹਿਮਿਲਿਸੇਗਤਿ
 ਗੁਣਪਰਗਾਸਿ॥ ੨॥ ਜਿਨਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿ
 ਸਨਾਮੁਨਪਾਇਆਤੇਰੁਗਾਹੀਛਜਮਪਾਸਿ
 ॥ ਜਿਸੇਸਤਿਗੁਰਸਰਣਿਸੇਗਤਿਨਹੀਆ॥
 ਏਪ੍ਰਿਗੁਜੀਵਪ੍ਰਿਗੁਜੀਵਸਿ॥ ੩॥ ਜਿਨਹਰਿ
 ਜਨਸਤਿਗੁਰਸੇਗਤਿਪਾਈਤਿਨਪੁਰਿਸੇ
 ਸਤਕੁਲਿਖਿਆਲਿਖਾਸਿ॥ ਧੰਨੁਧੰਨੁਸਤ
 ਸਾਗਿਏਸਿ॥ ਹਰਿਹਰਸੁਖਾਇ॥ ਜਿਨਹਰਿ

सुखा ५॥

अथ चित्तुल्लसनीयम्

वृत्तान्तः

७४

ਹਰੀਸਕੁਕਰਣਪਾਲਾਹਕਰੋਇ॥ ੨॥
ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸੋਹਾਰਿਸਦਾਸਰੇਵੀਐ
ਜਿਸੁਕਰਤਨਲਾਗੋਵਾਰਾ॥ ਮਮਾਡਾਣੇ
ਮਾਕਾਸਕਾਰਿਖਿਨਮਹਿਫਾਰਿਉਸਾਰ
ਣਹਾਰਾ॥ ਮਾਐਜਗਤੁਉਧਾਇਕੋਕੁਦਰ
ਤਿਕਰੇਵੀਚਾਰਾ॥ ਮਨਮੁਖਮਗੋਲੇਖਾ
ਮੰਗੀਐਬਾਹੁਤੀਹੋਵੈਮਾਰਾ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਪਤਿਸਿਉਲੇਖਾਨਿਬਣੈਬਖਸੇਸਿਫਾਤਿ
ਭੰਡਾਰਾ॥ ਓਥੇਹਸੁਨਾਮਪਵੈਕੁਕਨਸੁਣੈ

ਜਿਸਨੇ ਤੁਧੁ ਕਾਰ ਦਾ ਤਿਸਨੇ ਲੇਚੈ ਸੁ
ਕਾਇਆ ਮਾਪਣੀ ਕੇਰ ਪਾਕਾਰਿ ਕੈ ਦਸ
ਸੀਵਣਾ ਤੇਣੁ ਗਰਿ ਮਾਹੋਇ ਗੁਰ
ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈ ਮੇਵਿ ਰਲਾ ਬੁਝੈ ਕੈ
ਇਹ ਬਹਾਦਿ ਮਾਓ ਠਾਦਿ ਮਾਨਿ ਤਾਧਿ ਮਾ
ਈ ਮੇਸਦਾਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਨਾਨਕ
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਹੀ ਵਰਸਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ

ਲਾਇਸਚੁਲਾਇਸਕੁਲਾਇਸਕੁਲਾ
ਵੇਸਹਜਿਸੁਕੁਲਾਇਸਾਇਵੇਨੇਨੁਰਮਾਇ
ਮਾਵੁਨਾਛਹਬਰਲਾਇਸਾਮੰਨੁਧਨੁਧਿਪ
ਜੇਬਹੁਪਣਾਕੀਮਾਤਿਕਹਣਨਜਾਇ
ਨਾਨਕਨਾਮੁਸਲਾਹਿਤੁਸਕੁਨਾਜੀਮਾ
ਦੇਦਾਰਿਜਕੁਸੀਬਾਹੀਮਾਜੇਤੁਖਾਧੈਸੁਖੁਧਿ
ਪਜੇਫਾਰਿਦੁਖੁਨਲਾਰੋਮਾਇ। ੨।
ਪਉਣੀ। ॥ ਗਾਰਿਜੀਉਸਚਾਸਚੁਤੁ
ਸਚੇਲੇਹੀਮਲਾਇਸੁਜੇਦੁਜੀਤਰ

ਇਹ ਦਿਖਾਇ ॥ ਮੇਰਾ ਸੇਰਾ ਵੇਜੇ ਗੁਰੇ ਪੂਰਾ ॥
ਲਿਖਿਆ ਕਾਮਾਇ ॥ ਉਬਾਲਿ ਗਾਰੀ ਤਿਨ
ਕਉ ਜੇ ਗਰਿਚ ਰਣੀ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਅਗੇ
ਉਜਲ ਮਾਰਿ ਕਮਲੁ ਮਾਲਿਖ ਤੁਹੈ ॥ ਮੇਸੀ ਬ
ਣਤ ਬਣਾਇ ॥ ਸੇਸੁ ਖੀਏ ਸਦਾ ਸੇਹਣੇ ॥
ਨਾਵਿਚਹੁ ਮਾਪੁਰਾ ਵਾਇ ॥ ਤਿਨ ਸੇਰਾ ਵਿ
ਜੇ ਗੁਰ ਕਦੇ ਨਾ ਹੀ ਜੇ ਗਰਿ ਕੋ ॥ ਅੰਕਿਸਾ ਮਾ
ਇ ॥ १ ॥ ॥ ਸਲੋ ਕੁਮੰ ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇ
ਸਾਲਾ ਹੀ ॥ ਮੇਜੇ ਸੁਵਾਸਿ ਸਕੁ ਕਿਛੁ ਹਾਇ

ਸਦਾਸਦਾਸੁਖਹੋਇਸਹਸਾਮੂਲਿਨ
ਹੋਵਈਸਭਾਚਿਤਾਵੇਚਹੁਜਾਇਜੇਕਿ
ਫੁਹੋਇਸੁਸਹਜੇਹੋਇਕਹਣਾਕਿਛੂਨ
ਜਾਇਸਾਚਾਸਾਹਿਬਮਾਨਿਵਸੈਤਾਂਮਾਨਿ
ਹੋਇਆਫਲੁਪਾਇਨਾਨਕਾਤਿਨ
ਕਾਮਾਖਿਆਮਾਮਾਪਿਸੁਣੇਜੇਲਾਇਮਨੁ
ਪੰਨੈਪਾਇ॥੧॥ ਮੰ॥ ੩੭ ॥ ਅਮੀਮ੍ਰਤੁਸਦਾ
ਵਰਸਦਾਬੁਝਾਨਿਬੁਝੁਣਹਾਰਾਗੁਰਮੁ
ਖਿਜਿਨੀਬੁਝੁਆਹਾਰਿਅਮੀਮ੍ਰਤੁਰਖਿ

ਆਹਰਿਅਤਮਰਾਮੁਰਗਰਿ॥੨॥

ਪਉਣੀ॥ ॥ ਅਤੁਲਾਕਿਉਤੇਲੀਅੇ

ਦਿਵਤੇਲੇਪਾਇਆਨਜਾਇ॥ ਗੁਰਕੇ

ਸਬਾਦਿਵੀਚਾਰੀਅੇ ਗੁਣਮਾਹਿਰਹੇਸ

ਮਾਇ॥ ਅਪਣਾਮਾਪੁਆਪਿਤੇਲਸੀਅੰ

ਯੇਅੰਲੇਮਿਲਾਇ॥ ਤਿਸਕੀਕੀਮਤਿਨ

ਪਵੈਕਰਣਾਕਿਛੂਨਜਾਇ॥ ਚਉਥਾਲਿ

ਐਸਨੁ ਖਬੁ ਖੁਨ ਧਾਇ ॥ ਵਿਦੁ ਨਾ ਵੈ
ਨਾਲਿ ਨ ਚਲ ਸੀ ਜਾ ਸੀ ਜਨੁ ਗਵਾਇ ॥
ਗੁਰ ਮਤੀ ਜਾ ਗੋਤਿ ਨੀਘੁ ਰੁਗ ਖਿਅਾ ਦੂ
ਤਾ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਇ ॥ ੮ ॥ ਸਲ
ਕੁ ਮੰ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਨਾ ਬਿਲਲਾਇ
ਨਾ ਤਰਸਾਇ ॥ ਏਹੁ ਮਨੁ ਖਸਮ ਕਾ ਹੁਕ
ਮੁ ਮੀਨਾ ॥ ਨਾ ਨ ਕਹੁ ਕਮਿ ਮੀਨਾ ਐਤਿ
ਖਉ ਤਰੈ ਚ ਤੈ ਚ ਵਗਾ ਲਿਵਨੁ ॥ ੯ ॥
ਮੰ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਜਲ ਮਾਰਿ ਤੇਰਾ ਵ

ਨਾਮੁ ਖੁਦਾ ਯਾਦੁ ॥
ਏਤਿ ਖਮਰਹਿ ਭਾਗਤਿ ਨਾ ਕੇ ਨਾਹਿ
ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰੀਤਿ
ਨਵਾਸਿ ਆਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ
ਨਾ ਥਜਤੀ ਸਿਧ ਪੀਰਾ ਕੈ ਨੇ ਅੰਤੁ ਨ
ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾ ਮਾਧਿ ਮਾਇ
ਤੁਝੈ ਸਮਾਇਆ ॥ ਜੁਗਾਛੁ ਤੀਹ ਗੁ
ਬਾਰੁ ਤਿਸਹੀ ਭਾਇਆ ॥ ਜਲਾ ਬੰਬੁ

ਨਿਉਪਾਈਵਾਦੁਕੁਖਾਤਿਹਾਇਆਸਦੁਨੀ
ਆਕੈਸਿਰਿਕਾਨੁਦੁਜਾਕਾਇਆਰਖੈਰਖ
ਹਗਾਰੁਜਿਨਿਸਬਦਬੁਝਾਇਆ॥੨॥
ਸਲੋਕੁਮਃ ੩॥ ਇਹੁਜਲੁਸਭੁਤੈਵਰਸ
ਦਵਰਸੈਕਾਇਸੁਕਾਇਸੋਬਿਰਖਾਹਰੀ
ਆਵਲੇਜੇਗੁਰਮੁਖਿਰਹੇਸਮਾਇਆਨਾਨ
ਕਨਦਰੀਸੁਖੁਹਾਇਏਨਾਜੀਤਾ^{ਕੋ}ਦੁਖੁਜਾਇ
॥੧॥ ਮਃ ੩॥ ਆਉਨੀਰੋਇਚਮਾਕਿਆ
ਵਰਾਛਹਬਰਲਾਇਸਿਤੁਵੁਠੈਅਰੁਖ

ਆਨੀਕਾਧਨੁਨਾਮੁਹੈਸਦਹੀਰਹੈਸਮਾ
ਇਨਾਨਕਾਜੀਨਕਉਨਦਰਿਕਰੇਤਾਇ
ਹੁਧਨੁਪਲੈਧਾਇ॥੨॥ਪਉਣੀ॥
ਆਪਿਕਰਾਏਕਰੇਆਪਿਹਉਕੇਸੇਉਕਰੀ
ਮੁਕਾਰਾ॥ਆਪੇਲੈਧਾਮਗਿਸੀਆਪਿਕ
ਰਾਏਕਾਰਾਜੇਤਿਸੁਰਾਵੈਸੇਥੀਐਹੁਕਮੁ
ਕਰੇਗਾਵਾਰਾ॥ਆਪਿਛਰਾਏਛੁਟੀਐ

ਭੀਮਾ ਖੁਬੀ ਚਾਰੀ ਐਲ ਰੀਸਾ ਚੇ ਖਿਮਾ ਮਾਰ
ਨਾਨਕਾ ਕਿਸਨੇ ਆਖੀ ਐ ਆਖੇ ਦੇਵ ਦ
ਹਾਰਾ ੧੦) ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩੩ ॥ ਥਾਈ
ਹਾਇ ਹੁਜਗਤੁ ਹੋ ਮਤੁ ਕੇ ਭਰ ਮਿਭੁ ਲਾਇ
ਇਹੁ ਬਾਬੀ ਹਾਪੁ ਸੁਹੇਇ ਸਨੇ ਬੁਝੁ ਨਾਹਿ
ਅਮਿਤੁ ਗਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਹੋ ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਤਿਖ
ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ ਪੀਆ
ਤਿਨ ਬਹੁ ਤੈਨ ਲਾਗੀ ਆਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩੩

ਗਾਰੁਹੋਇ। ਨਾਨਕਾਇਹੁਜਗਤੁਸਕੁਜ
ਲੁਹੈਜਲਹੀਤੇਸਭਕੋਇ। ਗੁਰਪਰਸਾ
ਦੀਕੋਵੇਰਲਾਬੁਣੈਸੇਜਨੁਮੁਕਤੁਸਦਾ
ਹੋਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਅਸਚਾਵੇਪਰ
ਵਾਹਾਇਕੇਤੁਪਣੀ॥ ਤੁਸਕੁਕਿਛੁਆਪੇ
ਆਪੇਦੁਜੈਕਿਸੁਗਣੀ॥ ਮਾਣਸਕੁਣਾ
ਗਰਬੁਸਚੀਤੁਸੁਮਣੀ॥ ਮਾਵਾਗਉਣੁ

ਮਾਵੇਚਹੁਜਾਇਤਕਹਾਗਾਣੇਭਗਾਣਾ
ਮਨਮਖਮੋਹਿਗੁਬਾਰਿਜਿਉਰੁਲਾਮੀਤ੍ਰਿ
ਵਣੀਕਟੇਪਾਪਮਸੰਖਨਾਵੈਇਕਕ
ਣੀ॥੧੧॥ ॥ਸਲਕੁਮ०੩॥ ਬਾਬੀ
ਗਖਸੇਕਾਮਹਲੁਨਜਾਣਹੀਮਹਲੁ
ਦੇਖਿਅਰਦਾਸਿਪਾਇ॥ਅਪਣੈਭਾਣੈ
ਬਹੁਤਾਬੇਲਾਹੈਬੋਲਿਅਥਾਇਨਪ०
ਇ॥ਖਸਮੁਵਰਾਦਾਤਾਰੁਹੈਜੇਇਛੈ
ਸੇਠਲੁਪਾਇ॥ਬਾਬੀਗਾਰੀਅਥਮੁ

ਰਸਬਦੀਜਲੁਪਾਈਮੇਵੇਚਹੁਆਪੁ
ਗਵਾਇ। ਨਾਨਕਾਜੇਸਾਬਨੁਚਸਾਨ
ਜੀਵਦੀਸੇਸਾਤਿਗੁਰਿਦੀਅਮੀਮਲਾ
ਇ। २। ॥ ੫੯੨੨ ॥ ॥ ॥ ਖੰਡਪਾਤਾਲ
ਅਸੀਖਮੇਗਾਵਤਨਹੋਈ। ਤੂਕਰਤਾ
ਗੋਵਿਦੁਤੁਧਸਿਰਜੀਤੁਪੈਗੋਈ। ਲਖ
ਚਉਰਾਸੀਹਮੇਦਨੀਤੁਤੁਹੀਤੇਹੋਈ।

ਦੁਜੇ ਪਾਤਿ ਖੋਈ ॥ ਗੁਣ ਕੇ ਦਾ ਤੇ ਏਕਿ ਮੰਗ
ਤੇ ਸਰਨ ਸਿਰਿ ਸੋਈ ॥ ਗਵਿ ਨਾ ਵੈ ਬਾਜਾ
ਗੀ ॥ ਮਾਰੀ ਹਾਵਾ ਲਿਹੋਈ ॥ ਕਾ ਕੀ ਨਿਖਟੇ
ਨਾਨਕਾਸ ਚੁਕਰੇ ਸੁਹੋਈ ॥ ੧੨ ॥ ਸਲੋਕੁ
ਮੰਤ੍ਰ ॥ ॥ ਬਾਬੀ ਹਾਗੁ ਵਟੀਤੀ ਮਹਲੁ ॥
ਇਆ ਮਊਗੁ ਵਟੀਤੀ ਦੂਰਿ ॥ ਅੰਤਰਿ
ਤੇਰੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥
ਕੁਕੁਕਾਰ ਨਹੋ ਵਣੀ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ॥ ਗਿਨਿ
ਹਾਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲੇ ਸ

ਜਲਾ ਬੰਨ੍ਹਿ ਆਸਨ ਉਤਰੇ ਛੁਟ ਕਿਜਾ
ਹਿਮੇਰੇ ਪਾਨਾ ਤੁਲਖ ਦਾਤਾ ਬੇਅੰਤ ਹੋਗੁ
ਵਦਾਤਾ ਨੇ ਪਾਨਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖ
ਸਿਲਏ ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ ਹੋਇ ਰਗਵਾਨਾ
॥ ੨ ॥ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਮਾਯੇ ਜਗਤ ਉ
ਪਾਇ ਕੋ ਗੁਣ ਅਉਗਣ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ
ਤੈ ਗੁਣ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੁ ਹੋਨਾ ਮਿਨ ਧਰੇ
ਪਿਆਰਾ ਗੁਣ ਛਾਡਿ ਅਵਗਣ ਕਮਾ
ਵਦੇਦਰ ਗਹੋਹਿ ਖੁਆਰਾ ਜੂਐ ਜਨ

ਮਿਖਿਆਰਿਗਿਨੀਪੁਰਖੀਉਰਧਾਰਿਅੰ
ਸਚਾਮਲਖਾਮਪਾਰਾਤੁਗੁਣਦਾਤਾਨੇ
ਧਾਨੁਹਾਰਿਅਸੀਅਵਗਾਣਿਆਰਾਜਿਸੁ
ਬਖਸੇਸੇਧਾਇਸੀਗੁਰਸਬਦੀਵੀਚਾਰਾ
॥ ੧੩ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰ ੫ ॥ ਰਾਤਿਨਾਵੇ
ਹਾਵੀਸਾਕਤਾਜਿਨਾਵੇਸਰੈਨਾਉਰਾ
ਤੀਦਿਨਸੁਸੁਹੇਲੀਆਨਾਨਕਹਾਰਿਗੁ
ਣਗਾਉ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੫ ॥ ਰਤਨਜਵੇਹਰ
ਮਾਣਕਾਰੰਗੇਮਣੀਮਥੀਨਿਾਨਾਨਕਜੇ

ਹਿਨਸਕੇਜਮਕਾਲੁਸਚਾਰਖਵਾਨਲਮ
ਗੁਰਸਾਖੀਜੋਤਿਜਗਾਇਦੀਵਾਬਾਲਮ
ਮਨਮੁਖਾਵਿਵਨਾਵੇਕੁਤਿਆਰਾਫਿਰ
ਹਿਥੇਲਾਲਮਾਪਸੁਮਾਣਸਚੀਮਪਲੇ
ਟੇਅਦਰਹੁਕਾਲਮਾਸਕੁਵਰਤੈਸਚੁ
ਸਚੈਸਬਾਦਿਨਿਹਾਲਮਾਨਾਨਕਨਾਮੁ
ਨਿਧਾਨੁਹੈਪੁਰੇਗਾਰਿਦੇਖਾਲਮਾ॥੧॥

ਪੁਵਰਸੇਦਾਇਆਕਾਰਿਗੁਨੀਛਹਬਰ
ਲਾਇ।ਬਾਬੀਹੈਕੁਕਖੁਕਾਰਗਹਿਗਈਸੁਖੁ
ਵਸਿਆਮਨਿਆਇ।ਨਾਨਕਸੇਸਾਲਾਹੀ
ਐਜਿਦੇਦਾਸਭਨਾਜੀਆਰਿਜਕੁਸਮਾਇ
॥੧॥੫੦੩॥॥॥ਚਾਰਿਕਤੂਨਜਾਣਹੀ
ਕਿਆਤੁਸੁਵਿਚਿਤਖਾਹੈਕਿਤੁਪੀਤੈਤਿ
ਖਜਾਇ।ਦੂਜੈਕੁਇਕੁਰੀਮਿਆਮੀਮਿਤੁ
ਜਲੁਪਲੈਨਪਾਇ।ਨਦਾਰਿਕਰੇਜੇਆਪ
ਈਤਾਸਤਿਗੁਰਮਿਲੈਸੁਭਾਇ।ਨਾਨਕ

ਹੇਵਹੀ॥ਐਕਿਰੁਸਮਚੜਾਵਹ॥ਅੰਗਿਰੀਮੇ
ਲੁਨਧੇਵਹੀ॥ਐਕਿਜਟਾਬਿਕਟਾਬਿਕ
ਰਾਲਕੁਲੁਘਰੁਧੇਵਹੀ॥ਐਕਿਨਗਨ
ਟਿਗਹਿਦਿਨਗਤਿਨੀਦਨਸੇਵਹੀ॥ਐ
ਕਿਅਗਨਿਜਲਾਵਹਿਅੰਗੁਆਪੁਦਿਗ
ਵਹੀ॥ਦਿਵੁਨਾਵੈਤਨੁਛਾਰੁਕਿਅਕਹਿ
ਰੇਵਹੀ॥ਸੇਹਨਿਖਸਮਦੁਆਰੀਜਿਸਤਿ

ਸੁਣਾਉਕਾਰਾ ਸਭ ਨ ਦੁਰਸਾਨੁ ਹਾਸਾਵਰ
ਲਾਸਹਾਕਿਰਪਾਧਾਰਿ ਹਉਤਿ ਨ ਕੇਥਾ ਲਿਹਾਰ
ਮੇਰੇ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਆਉਰ ਧਾਰਿ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ
ਮੇਸਕੁ ਹਰੀ ਆਵਣੀ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਾਦਿ ਵੀਚਾਰਿ
ਨਰਾ ੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਬਾਬੀ ਹਾਇ ਵਤੇਰੀ ਤਿਖਾਨ ਉ
ਤਰੇ ਜੇਸ ਉਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ
ਪਾਈਐ ਨਦਰੀ ਉਪਜੈ ਪਿਆਰਾ ਨਾਨਕ
ਸਾਹਿਬੁ ਆਨਿਵ ਸੇਵੇ ਚਹੁ ਜਾਹਿ ਦਿਕਾਰੁ
ਮੰਤ੍ਰ ੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ਗਇਕ ਜੇ ਨੀਉ ਝਾੜੀ ਪਾਇ

ਭਵਕਰਾਇਆ ਕਾਚੇਲਰਹਾਇਨਰਾ
ਤਿਸਬਦਨਭਾਇਆ ਤਿਨਜਾਤਿਨਪਾਤਿ
ਕਰਮੁਜਨਮੁਗਵਾਇਆ ਮਾਨਿਜੂਠੇਵੇਜਾ
ਤਿਜੂਠਾਖਾਇਆ ਬਿਨੁਸਬਦੈਆਚਾਰੁ
ਨਕਿਨਹੀਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿਓਅਕਿ
ਰਿਸਾਚਿਸਮਾਇਆ ॥ ੧੬ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰਤ੍ਰ
ਸਾਵਤਿਸਰਸੀਕਾਮਣੀਗੁਰਸਬਦੀਦਾ
ਰਿ ॥ ਨਾਨਕਸਾਹਿਬਗਾਣੀਗੁਰਕੈਹੇ
ਅਪਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਸਾਵਤਿਦਤ੍ਰੇਗੁਣ

ਗੁ॥ ੨॥ ॥੫ੳੲੲੲ॥ ॥ਸਚਾਅਲਖਾਅ
ਕੁੳਹਠਿਨਪਤੀਜਣੀ॥ਗੲਕਿਗਾਵਾਹਿਰ
ਗਪਰੀਆਗਾਗੀਨਭੀਜਣੀ॥ਗੲਕਿਨ
ਚੇਨਾਚੇਪੁਰਹਿਤਾਲਭਗਤਿਨਕੀਜਣੀ॥
ਗੲਕਿਅੰਨੁਨਖਾਹਿਮੂਰਖਾਤਿਨਾਕਿਅ
ਕੀਜਣੀ॥ਗੲਸਨਾਹੇਈਬਹਤਾਕਿਵੈਨਪੀ
ਜਣੀ॥ਕਰਮਵਧਾਹਿਕੇਦੋਅਖਾਖਿਮਰੀਜ
ਣੀ॥ਲਾਹਾਨਾਮੁਸੀਸਾਗਿਅੰਮ੍ਰਿਤਪੀਜ
ਣੀ॥ਗਰਿਭਗਤੀਅਸਨੇਹਿਗੁਰਮੁਖਿ

ਚਾਸਚੁਆਨੰਸਚੇਸਚੀਸੋਇ। ਅਮੰਦਾਰਿ
ਸਚੀਕੁਗਾਤਿਹੈਸਹਜੇਹੀਪਤਿਹੋਇ॥
ਕਲਜੁਗਾਮਾਹਿਘੋਰਾਮੰਧਾਰੁਹੈਮਨਮੁਖ
ਰਾਹੁਨਕੋਇ। ਸੇਵਤੁਕੁਗੀਨਾਨਕਾਜੀ
ਨਾਨਕੁਰਮੁਖਿਪਰਗਟੁਹੋਇ॥੧॥ਮੁੰ
੩॥। ਇੰਦੁਵਰਸੈਕਰਿਦਾਇ। ਮਾਲੇਕਾਮ
ਨਿਉਪਜੇਚਾਉ। ਜੀਸਕੇਹੁਕੀਮਾਇੰਦੁਵ

੨੫ ਨਕਨਾਮਰਤਜਨਾਨਰਮਲਸਹਜਸਾਚਸਮ
ਤਨਾਉ॥੨॥੫੬੩॥ ॥ ਪੁਰਾਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਿਪੁ
ਮੰਦਰਾਪਾਇਆਪੁਰੈਕਰਮਿਸਿਆਇਪੁਰਾਸ
ਗਈਬਦਮੰਨਿਵਸਾਇਆਪੁਰੈਰਿਗਿਆਨਿਧਿ
ਨਮੁਆਨਿਮੇਲੁਚੁਕਾਇਆਹਰਿਸਾਰਿਤੀਰ
ਕਾਮਿਥਿਜਾਣਿਮਨੁਆਨਾਇਆਸਬਾਇਮਰੈ
॥੫॥ ਮਨੁਆਰਿਸਨੁਜਣੇਦੀਆਇਆਦਰਿਸ
ਕਾਮਚੈਸਚਿਅਾਰੁਸਚਾਆਇਆਪੁਛਿਨਸ
ਦੁਕੈਕੋਇਜਾਖਸਮੇਕੁਾਇਆਨਾਨਕਸਚੁਸ

ਨਨਲਲਾ ਚੁਹਾ ਕਾ ਰਨਸਾ ਵਟੀ ਤਕਾਲ
ਥਨੈ ਛਜਾ ਦੇ ਨਿਵੁਆਈ ਸੇਮਰਹਿ ਜਿਨ
ਕਉ ਦੋ ਨਿਸੇ ਜਾਹਿ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮ ਨਜਾਪ
ਈਕੈ ਥੇ ਜਾਇਸ ਮਾਹਿ ਛਸਾਲਿ ਅਹਾ
ਤ੍ਰੀਏ ਕੁਨਾ ਮੁਸਾਵਣੀ ਸਚੁ ਨਾਉ ਮੇਮਹਦੁ
ਦਲਿਖਾਇਆ ਖਸਮੇ ਕੈ ਦਾਰਿ ਜਾਇ ਦੁ
ਨੀਆ ਕੇ ਦਰ ਕੇ ਤਰੇ ਕੇ ਤੇ ਮਾਵਾਹਿ ਜਾਹਿ
ਕੇ ਤੇ ਮੰਗਾਹਿ ਮੰਗਾ ਤੇ ਕੇ ਤੇ ਮੰਗਾ ਮੰਗਾ ਜਾਹਿ
੧੧) ਮਃ ੧) ਸਉ ਮਨੁ ਹਸਤੀ ਪਿਉਗੁ ਤੁ

ਫੂਕੇ ਮੁਏ ਦਿਵਾਨਾ ਥਾਸਾ ਮਿਟਾ ਫੂਕੇ ਰਭ
ਨੀ ਮਾਸੁ ਗੁਲਾ ਚਿਤੀ ਕਾ ਚੁਗਣ ਰੋਣੁ
ਬਿਲਲਾਇਾ ਖਸਮੇ ਕਾਵੇ ਓਹਾ ਚੀਗੀ ਜਿਕ
ਰੇਖੁ ਦਾਇਖੁ ਦਾਇਾ ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ ਮਾਰੇ ਸੈਮਿ
ਰਿਆਸ ਰੁਪਿਛੈ ਪੈਖਾਇਾ ਚੋਇਸਤਾਣਾ
ਪੁਰੈ ਨਮਾਵੇ ਸਾਹਿਗਾਇ ਮੇਪਛੁਤਾਇਾ ਮੀ
ਧਾਕਿਸੇ ਨੇਕੁ ਕਿਸੁਣਾਵੇ ਖਸਮੇ ਮੁਲਿ ਨਕੁ
ਵੇ ਮਾਕਸਿਉ ਪੀਤਿ ਕਰੈ ਮਕਰੁ ਮਕਰੁ
ਲੀਬਹਿ ਖਾਹਿ ਖਸਮੇ ਕਾਵੇ ਓਹੋ ਚੀਗੀ ਜਿਕ
ਤਿ

ਨਾਮਾਵੇਤਿਨਕੁ ਉਸਾਰਗੁਤਰਣਾ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਰਾਮੁ ਮਰੋਚਰੁ ਤੂਧਣੀ

ਸਚਾ ਅਲਖਾ ਪਾਰੁ ਤੂਦਾ ਤਾਸਾ ਭ੍ਰਮ

ਗਿਤਾ ਇਕੋ ਦੇਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ਜਿਨੀ ਸੋਵਿਆ

ਤਿਨੀ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾ

ਰੁ ॥ ਇਕ ਨਾਨਕੁ ਖੁਏ ਵੈਭਾਵਦਾ ਮਾਏ

ਆਨਾ ਨਿਪਿਆਰੁ ਗੁਰਕੈ ਸਬਾਦਿਸ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਸਸਟਵਭਵਸਟਾਨੁਟਾਨਾਚਤਨਸਸ
ਵੇ॥ ੧॥ ਮੰ ੧॥ ॥ ਮੁਆਪਿਆਰੁਪੀਤਿ
ਮੁਈ ਮੁਆਵੇਰੁਵਾਦੀ॥ ਵੰਨੁਗਾਇਆਰੁ
ਪਾਵਿਣਾਸਿਆਦੁਖੀਦੇਹਰੁਲੀ॥ ੧੧ ਕੇਥਹੁ
ਆਇਆਕਹਗਾਇਆਕਿਹੁਨਸੀਓਕਿ
ਹੁਸੀ॥ ਅਨਮੁਖਿਗਲਾਰੋਈਆਕੀਤਾਚਾ॥
ਉਰਲੀ॥ ਨਾਨਕਸਚੇਨਾਮਾਬਿਨੁਸਿਰਖੁ
ਰਪਾਤਿਪਾਟੀ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਮਮ
ਮਿਤਨਾਮੁਸਦਾਸੁਖਦਾਤਾਅਤੇਹੋਇ
ਸਖਾਈ॥ ਬਾਣੁਗੁਰੂਗਤੁਬਉਰਾਨਾਨ ॥

ਸਵਕੁਤਹਾਗੁਰੁਵਾਰਾਨਵਾਰਾ
ਆਪਣੇਗੁਣੇਕਹਾਕਿਨਿਸੁਖਪਾਇਆ
ਅੰਧਾਅੰਧਕਮਾਈਗਬਿਖਿਆਕਦੇਹੀ
ਰਜੈਨਾਹੀਮੁਰਖਕੁਖਨਜਾਈਦੂਜੈਸ
ਕੁਕਲਾਰੀਵਿਗੁਤਾਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਬੁਝਨ
ਈਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇਸੇਸੁਖਪਾਏਜਿਸਨੇ
ਕਿਰਪਾਕਰੇਰਜਾਈ॥ ੨੦॥ ਸਲੋਕਮਃ
ਸਰਮੁਖਰਮੁਦਾਇਨਾਨਕਾਜੇਸਨੁਪ
ਲੇਖਾਇਸੇਪਨੁਮਿਤੁਨਕਾਦੀਐਜਿਤੁ

ਦੁਖਾ ਦੁਖਾ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਨਾ ਬਿਨੁ ਕਿਸੇ ਨ
ਦੁਖਾ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਨਾ ਬਿਨੁ ਕਿਸੇ ਨ
ਲਖੀ ਭੁਖਾ ਰੂਪੀ ਭੁਖਾ ਨ ਉਤਰੇ ਜਾ ਦੇਖਾ
ਤਾ ਭੁਖਾ ਜੇ ਤੇ ਰਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤੇ ਤੇ ਲਗਾਹਿ
ਦੁਖਾ ॥ ੨ ॥ ਮੰ ੧ ॥ ਅਧੀਕੀ ਮੀ ਅੰਧੁਮ
ਨੁਮਾਨਿ ਅੰਧੇ ਤਨੁ ਅੰਧਾ ਗਰਿ ਕਾ ਤੁਲਾਹਿ
ਐਕੇ ਆਖੀ ਐ ਜਾਤੁ ਟੇ ਪਥਰ ਬੀਧਾ ਬੀ
ਧਤੁ ਟਾ ਬੇੜੀ ਨਹੀ ਨਾਤੁ ਲਗਾ ਨਾਗਾ ਬਾ

ਮਣਰੁਪਾਲਖਸਾਹਾਸਿਰਿਸਾਹਾਲਖ
ਲਸਕਰਲਖਵਾਜੇਨੇਜੇਲਖੀਘੋੜੀ
ਪਾਤਿਸਾਹਾਜੇਬੈਸਾਇਰੁਲੀਘਣਾਮ
ਗਾਨਿਪਾਣੀਅਸਗਾਹਾਕੰਧੀਦੇਸਿ
ਨਾਮਾਵਈਧਾਹੀਪਵੈਕਹਾਹਾਨਾਨਕ
ਬੈਜਾਣੀਆਹਿਸਾਹਕੇਈਪਾਤਿਸਾਹ
॥੪॥ ਘਉੜੀ॥॥ਾਇਕਨਾਗਾਲੀਜੀਜੀ
ਰਬੀਦਿਰਬਾਣੀਐ।ਬਧੇਛੁਟਹਿਸਾਹਿ
ਸਚੁਪਛਾਣੀਐ।ਲਿਖਿਅਪਲੇਪਾ

ਕਲਾਇਤ ਬਾਰਿ ਮਲੇ ਹੜ ਵਾਣੀ ਮੇ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਿ ਸਾਮਾਇ ਸੁਦਰ ਗਾਹ
ਜਾਣੀ ਮੇ॥ ੨੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੨॥ ਨ
ਉਛਕੀ ਰੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹੁ ਮੁਰਖ ਪੀਡਿਤ ਨ
ਉਮਮੰਧੇ ਕਾਨਾ ਉਪਾਰ ਖੁਏ ਵੇਕਰੇ ਗੁਮ
ਉਮਾਇ ਲਾਤਿ ਕਾਨਾ ਉਚ ਉਧਰੀ ਕੂੜੀ
ਪੁਰੇ ਥਾਉਂ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀ

ਨਾਉ ਫਾਧੀਲਰੀ ਜਾਤਿ ਫਹਾਇ ਨਿਅਰੇ
ਨਾਹੀ ਥਾਉ ਸੋਪਾਤੁ ਅਸੋਪਾਤੁ ਤੁਬੀਨਾ
ਜਿਨੀ ਕਮਾਣਾ ਨਾਉ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਜਤੁ ਅ
ਦਾਰਿ ਜੰਮੇ ਤਾਉ ਪਾਰਿ ਹੋਵੇ ਫੁਊ ਰਾਜੇ ਸੀ
ਹਮੁ ਕਦਮੁ ਕੁਤੋ ਜਾਇ ਜਗਾਇ ਨਿਬੈਠੇ
ਸੁਤੋ ਚਾਕਰ ਨਹ ਦਾਪਾਇ ਨਿਪਾਉ ਰ
ਤੁਪਿ ਤੁਕੁਤਿ ਹੋਚਾਟਿ ਜਾਹੁ ਅੰਧੈ ਜੀਅ
ਹੋਸੀ ਸਾਰਨ ਕੀ ਵਢੀ ਲਾਇ ਤਬਾਰਾ ॥੨॥
ਪਉੜੀ ॥ ਅਮਾਪਿ ਪਾਏ ਮੇਦਨੀ ਅਪੇਕ

ਜੇ ਪਾਈ ਮੇਸੇ ਖਦੁ ਮਾਰਾ ਭੈ ਤੇ ਸਹਜੁ
ਪਾਈ ਮੇਸੇ ਮਿਲਿ ਜੇਸੇ ਤਿਸ ਪਗ ਭੈ ਤੇ
ਭੈ ਜਲੁ ਲੰਘੀ ਮੇਗੁ ਰਮਤੀ ਵੀ ਚਾਰਾ ਭੈ
ਤੇ ਨਿਰਭੁ ਪਾਈ ਮੇਸੇ ਸਦਾ ਅਤਿ ਨਪਾ
ਰਾਵਾਰਾ ਮਨੁ ਖੁਭੈ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੀ
ਤਿਸ ਨਾ ਜਲ ਤੇ ਕਰਹਿ ਧੁਕਾਰਾ ਨਾਨਕ
ਨਾਵੈ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਇ ਮਾਰਗੁ ਰਮਤੀ ਉ
ਰਧਾਰੀ ॥ ੨੨ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰ ੧ ॥ ਰੂ
ਪੇ ਕਾਂ ਮੇ ਦੇਸਤੀ ਭੁਖੈ ਸਾ ਦੇਰੀ ਦੁਆਲੇ ਬੈ

ਮਧੁ ਚੁਪੇ ਚੀਗਾ ਨਾਨਕਾ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਮੁਹਿ
ਰੀਧਾ ॥ ੧ ॥ ਮਧੁ ੧ ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਰੁਪੁ ਜਾਤਿ ਜੇ
ਬਨੁ ਪੰਜੇ ਗਾਇਨੀ ਠਗੀ ਜਗੁ ਠਾਗੀ ਅੰ
ਕਿਨੈ ਨਰਖੀ ਲਜਾਇ ਨਾਠਗਾਨੀ ਠਗਸੇ
ਜੇਗੁ ਰਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਂਹਿ ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾ
ਨਾਨਕ ਹਰੇ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਮੁਠੇ ਜਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ
ਪਾਤਿ ਮਾਲੇ ਬੇਦਾਰੁ ਲੇਖਾ ਮਰਿ ਮੇਰਾ ਵਿ
ਧੁ ਨਾਵੈ ਕੁਤਿ ਮਾਰੁ ਮਉਖਾ ਤੇਰੀ ਮੇਰਾ
ਮਉਖਾ ਪਟੁ ਰੁਧੇ ਰਾਹਗਲੀ ਮਰੇ ਕੀ ਮਾ

ਹੁਕਮਾਸਾਗਾਰਗਰਹਦਦਾਜਾਦਾ॥ २
੩॥ ॥ ਸਲੋਕੁ ਸੁੰ ੧॥ ॥ ਪਉਣੇ ਪਾਂਢੀ
ਅਗਨੀਜੀਉ ॥ ਤਿਨਾਕਿ ਆਖੁ ਸੀਆਕਿ
ਆਪੀ ਤਾਧਰਤੀ ਪਾਤਾਲੀਆਕਾਸੀਇ
ਕਿਦਾਰਿ ਰਹਾਨੇ ਵਜੀਰਾ ॥ ਇਕਨਾ ਵਡੀਆ
ਰਜਾਇਕਿ ਮਰਿਹੋ ਹਿਜਹੀਰਾ ॥ ਇਕਿ ਦੇਖ
ਹਿਨਿ ਖੁਟੈ ਨਾਹੀ ॥ ਇਕਿ ਸਦਾ ਫਿਰਾਹਿਫ